

Slovenska cesta 54 dkom@dkom.si
SI-1000 Ljubljana www.dkom.si
T 01 234 28 00

Številka: 018-105/2026-4

Datum: 5. 8. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 31. člena in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/11 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Igorja Luzarja kot predsednika senata ter Marka Medveda in Sama Červeka kot članov senata v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Najem multifunkcijskih naprav 2*«, na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložila družba KONICA MINOLTA BUSINESS SOLUTIONS SLOVENIJA, poslovne rešitve, d.o.o., Dunajska cesta 167, Ljubljana, ki jo po pooblastilu zastopa Odvetniška pisarna Čeledin, d.o.o., Tomšičeva ulica 1, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Univerzitetni klinični center Ljubljana, Zaloška 2, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), 5. 8. 2026

odločila:

1. Zahtevek za revizijo se zavrže.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik oddaja v odprtem postopku po 40. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s spremembami; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 19. 6. 2026 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN004926/2026-EUe16/01 in v Dodatku k Uradnem listu Evropske unije pod št. objave 423774-2026, z enim popravkom.

Vlagatelj je 3. 7. 2026, pred potekom roka za predložitev ponudb, vložil zahtevek za revizijo zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v katerem predlaga, da se v celoti razveljavi predmetni postopek oddaje javnega naročila in naročniku naloži nadaljevanje postopka »*Najem multifunkcijskih naprav*«, objavljenega na Portalu javnih naročil pod št. JN010052/2025-Eue16/01 z dne 19. 6. 2026, s spremembami (v nadaljevanju: predhodni postopek) oziroma ravnanje v skladu s pravnomočno odločitvijo naročnika, objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. 845080118-176-25/ODL z dne 30. 3. 2026 (v nadaljevanju: odločitev v predhodnem postopku

ali odločitev z dne 30. 3. 2026). Zahteva tudi povrnitev priglašenih stroškov postopka pravnega varstva.

Uvodoma opisuje naročnikov predhodni (odprti) postopek oddaje javnega naročila za isti predmet, v katerem je vlagatelj oddal ponudbo, ki jo je naročnik z odločitvijo z dne 30. 3. 2026 zavrnil kot nedopustno izključno zaradi preseganja zagotovljenih sredstev, hkrati pa ugotovil vlagateljevo popolno tehnično in strokovno sposobnost. Naročnik je v tej odločitvi napovedal tudi izvedbo konkurenčnega postopka s pogajanjem (na podlagi točke b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3), vendar je nato 19. 6. 2026 objavil predmetno javno naročilo, ki ga izvaja v odprtem postopku.

Ob sklicevanju na peti odstavek 90. člena ZJN-3 vlagatelj zatrjuje, da je naročnik z napovedjo o izvedbi konkurenčnega postopka s pogajanjem v izreku odločitve v predhodnem postopku determiniral edino dopustno pot za nadaljevanje oddaje naročila, zato je objava novega odprtega postopka, v katerem naročnik ni navedel nobene bistvene spremembe okoliščin, v nasprotju z zakonsko prepovedjo ponavljanja postopka brez podlage v spremenjenih okoliščinah. Naročniku očita, da s takšnim ravnanjem poskuša zaobiti lastno pravnomočno odločitev o zavrnitvi vseh ponudb in nadaljevanju postopka oddaje predmetnega javnega naročila s konkurenčnim postopkom s pogajanjem, s tem pa je naročnik posegel v njegovo pravno varnost (saj se je vlagatelj zanesel na pravnomočen akt naročnika in na podlagi tega oblikoval svojo poslovno strategijo) ter kršil tudi načelo zaupanja v pravo. Naročnikovo stališče, da napoved izvedbe v odločitvi z dne 30. 6. 2026 ne ustvarja pravnih posledic, označi kot pravno zmotno in v nasprotju s temeljnimi načeli javnega naročanja, saj je v izreku pravnomočne odločitve vlagatelju priznal status edinega povabljenega ponudnika v konkurenčni postopek s pogajanjem in ustvaril pravno razmerje, ki naročnika veže in ga ne more enostransko (arbitrarno) ignorirati z objavo novega postopka.

Vlagatelj tako zaključuje, da naročnik nima zakonske podlage za začetek novega odprtega postopka, dokler ne realizira pravnomočne odločitve v prejšnjem postopku ali te zakonito ne razveljavi – kar po pravnomočnosti ni več mogoče, razen v primerih iz osmega odstavka 90. člena ZJN-3, ki pa po mnenju vlagatelja v danem primeru niso podani). Posledično zatrjuje, da je začetek predmetnega postopka nezakonit in ga je zato treba razveljaviti, naročniku pa očita kršitev načela transparentnosti (6. člen ZJN-3), ker se je vlagatelj zanesel na naročnikovo napoved, da bo vključen v postopek s pogajanjem, kot tudi kršitev načela zagotavljanja konkurence med ponudniki (5. člen ZJN-3), ker naročnik po njegovem prepričanju zlorablja institut novega postopka z namenom neupravičenega omejevanja oziroma »popravljanja« konkurence. Kljub temu, da naročnik z novim odprtim postopkom formalno odpira konkurenco širšemu krogu subjektov, s tem po mnenju vlagatelja dejansko neupravičeno omejuje (izničuje) konkurenco, ki je bila zakonito vzpostavljena v prvem postopku.

Naročnik je s sklepom št. 845080118-049-26/REV1 z dne 13. 7. 2026 zavrnil vlagateljev zahtevek za revizijo in njegovo zahtevo za povrnitev stroškov.

Naročnik navaja, da vlagatelj zahtevek za revizijo gradi na napačni predpostavki, saj sta bili v prejšnjem postopku javnega naročanja obe prejeti ponudbi zavrnjeni zaradi njune nedopustnosti, zaradi česar določba petega odstavka 90. člena ZJN-3, ki ureja zavrnitev vseh ponudb in za ponovitev postopka zahteva obstoj bistveno spremenjenih okoliščin, v konkretnem primeru sploh ni bila uporabljena. Ob sklicevanju na prakso Državne revizijske komisije poudarja, da sta zavrnitev vseh ponudb iz razlogov na strani na strani naročnika in zavrnitev ponudb kot nedopustnih dva različna pravna instituta z različnimi pravnimi podlagami, razlogi in posledicami. Zato meni, da so neutemeljeni vsi vlagateljevi očitki o kršitvi petega odstavka 90. člena ZJN-3, neobstoju bistveno spremenjenih okoliščin, obidu prejšnje odločitve in posegu v njegovo pravno varnost. Naročnik priznava, da je v prejšnji odločitvi napovedal izvedbo konkurenčnega postopka

s pogajanji po točki b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3 in povabilo vlagatelju, vendar poudarja, da je šlo zgolj za izraženo namero, ki ne ustvarja pravnih učinkov in ga ne zavezuje pri izbiri prihodnjega postopka. Ob tem se sklicuje na prakso Državne revizijske komisije, po kateri napoved nadaljnjega postopka ali kroga povabljenih gospodarskih subjektov v odločitvi o zaključku postopka ne pomeni dokončne odločitve in posameznim subjektom ne daje pravice zahtevati izvedbe postopka na napovedan način. Pojasnjuje, da je moral pred začetkom novega postopka ponovno presoditi dejanske in pravne okoliščine ter izbrati zakonit in najprimernejši postopek, pri čemer bi nasprotna razlaga neupravičeno omejila njegovo dolžnost zagotavljanja zakonitega in konkurenčnega postopka. Naročnik zato meni, da z izvedbo novega odprtega postopka ni ravnal v nasprotju s prejšnjo odločitvijo, niti ni posegel v vlagateljeve pravice ali njegovo pravno varnost, saj je bil tudi v novem postopku dolžan spoštovati načela transparentnosti, konkurence in enakopravne obravnave ponudnikov.

Ne glede na ugotovljeno (vsebinsko) neutemeljenost zahtevka za revizije pa naročnik opozarja še na procesni vidik obravnavane zadeve in navaja, da je vprašljiva vlagateljeva aktivna legitimacija. Meni namreč, da vlagatelj ni izkazal možnosti nastanka škode kot enega izmed pogojev za priznanje le-te in tako ne more uveljavljati domnevnih kršitev glede izbire odprtega postopka – saj ta nanj ni vplivala na način, da bi mu povzročila škodo. Ker je bil postopek objavljen na Portalu javnih naročil in je bil vlagatelj z njim seznanjen, v njem lahko sodeluje in ni izključen glede možnosti pridobitve javnega naročila, pri čemer vlagatelj niti ne zatrjuje, da mu je bilo zaradi objave odprtega postopka onemogočeno sodelovanje v tem postopku. Naročnik se ob tem sklicuje tudi na odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-039/2022 in 018-046/2022, v katerih se je takratni vlagatelj prav tako zavzemal za izvedbo netransparentnega postopka (v katerem bi sodeloval izključno vlagatelj) in iz katerih izhaja, da takšnemu interesu ni mogoče ponuditi pravnega varstva, vlagatelju pa z izbiro enega od postopkov po 39. členu ZJN-3 ni onemogočena pridobitev javnega naročila. Naročnik tako meni, da vlagateljev zahtevek dejansko temelji na prizadevanju za izvedbo postopka, v katerem bi imel položaj edinega povabljenega ponudnika, takšnemu interesu pa pravno varstvo po ZPVPJN ni namenjeno.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 15. 7. 2026 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila ter dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je do naročnikove odločitve o zahtevku za revizijo opredelil z vlogo z dne 15. 7. 2026, v kateri vztraja pri revizijskih navedbah in prereka naročnikove razloge za zavrnitev zahtevka za revizijo.

Ob sklicevanju na deveti odstavek 90. člena ZJN-3 vlagatelj oporeka naročnikovemu stališču, da druga točka izreka odločitve iz predhodnega postopka predstavlja le »informativno napoved«. Meni, da je takšno stališče pravno zmotno in pomeni negacijo instituta pravnomočnosti. Dalje opozarja na protislovnost naročnikovih navedb glede (ne)uporabe petega odstavka 90. člena ZJN-3 v predhodnem postopku, saj se je na to določbo naročnik sam skliceval v odločitvi o zavrnitvi ponudb v predhodnem postopku, prav tako pa je zavrnil obe prejeti ponudbi (torej vse ponudbe), s čimer je po njegovem prepričanju nastopil položaj iz citirane določbe – zato bi naročnik moral izkazati spremenjene okoliščine, ki so narekovale izvedbo novega postopka. Ob tem kot neustrezno in pravno nerelevantno zavrača naročnikovo sklicevanje na odločitve Državne revizijske komisije, saj da sta bili odločitvi v zadevah št. 018-185/2015 in 018-046/2017 sprejeti na podlagi takrat veljavnega Zakona o javnem naročanju (ZJN-2), ki je postopke oddaje javnih naročil urejal drugače kot veljavni ZJN-3, v zadevi št. 018-037/2019 pa je bilo dejansko stanje drugačno in je takratni vlagatelj preuranjeno zatrjeval nepravilnost izvedbe novega postopka (ker takratni naročnik z njim še ni pričel).

V nadaljevanju se vlagatelj opredeljuje še do naročnikovih pomislekov glede (ne)obstoja aktivne legitimacije in jih v celoti zavrača. Poudarja, da je v zahtevku za revizijo izrecno in argumentirano izkazal nastanek škode. Pri tem izpostavlja, da drugi odstavek 14. člena ZPVPJN aktivno legitimacijo *ex lege* priznava prav ponudniku, ki v postopek s pogajanjem (ki se izvaja zaradi prejšnjega neuspešnega postopka) ni bil povabljen, pa bi moral biti. Škoda vlagatelja v konkretnem primeru torej ne izvira iz absolutne nemožnosti sodelovanja pri naročniku, temveč iz nezakonitega odvzema pravice do sodelovanja v točno določenem, manj konkurenčnem postopku (s pogajanjem po točki b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3), h kateremu se je naročnik zavezal v izreku pravnomočnega akta. Možnost sodelovanja v novem postopku po mnenju vlagatelja ni »nadomestilo« za škodo, ki mu je nastala zaradi nezakonitega odvzema statusa edinega povabljenega ponudnika v postopku s pogajanjem, saj ga naročnik z novim odprtim postopkom sili v ponovno dokazovanje sposobnosti in tekmovanje z neomejenim številom ponudnikov. Navedeno objektivno poslabšuje njegov konkurenčni položaj in zmanjšuje verjetnost pridobitve naročila pod prvotnimi pogoji, določenimi v predhodnem – konkurenčnem in odprtem – postopku, pri katerem so lahko sodelovali vsi ponudniki. Takšno naročnikovo ravnanje je po stališču vlagatelja arbitrarno in v nasprotju z načelom zagotavljanja konkurence ter načelom transparentnosti, kot tudi v nasprotju z načelom enakopravne obravnave, saj so v novem postopku vsi ostali potencialni ponudniki v prednosti, ker poznajo vlagateljevo ponudbeno ceno in tehnično rešitev iz prvega postopka. Vlagatelj v zaključku kot neustrezno zavrača naročnikovo sklicevanje na odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-039/2022 in 018-046/2022, saj se je v njih takratni vlagatelj zavzemal za pridobitev posla, ne da bi za to imel podlago v predhodnem pravnomočnem izreku naročnikove odločitve, ter naročnikov argument glede odpiranja (širjenja) konkurence, saj jo naročnik po mnenju vlagatelja izvaja na škodo vlagateljevih pravnomočno pridobljenih pravic in s kršitvijo 90. člena ZJN-3.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu in dokumentacije, predložene v postopku pravnega varstva, ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Da bi Državna revizijska komisija sprejela zahtevek za revizijo v (vsebinsko) obravnavo morajo skladno z drugim odstavkom 31. člena ZPVPJN biti izpolnjeni (vsi) procesni pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN. Državna revizijska komisija zato po prejemu zahtevka za revizijo najprej preveri, ali:

- je bil zahtevek za revizijo vložen pravočasno,
- vsebuje vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN,
- ga je vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN,
- ne obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN,
- je dopusten.

Če Državna revizijska komisija ugotovi, da niso izpolnjeni procesni pogoji iz prve, tretje, četrte ali pete alineje prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, zahtevek za revizijo, skladno s tretjim odstavkom istega člena, s sklepom zavrže. Če pa zahtevek za revizijo ne vsebuje vseh obveznih sestavin iz prvega odstavka 15. člena ZPVPJN, manjkajoče sestavine niso razvidne iz zahtevka in naročnik ni pozval vlagatelja k dopolnitvi ali poziv ni bil ustrezen, Državna revizijska komisija vlagatelja pozove k ustrezni dopolnitvi. Če vlagatelj v roku zahtevka za revizijo ne dopolni ali ga ne dopolni ustrezno, Državna revizijska komisija zahtevek za revizijo prav tako s sklepom zavrže (četrti odstavek 31. člena ZPVPJN).

Eden izmed procesnih pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, da je ponudnik (vlagatelj) v postopku javnega naročanja upravičen do pravnega varstva, je torej tudi aktivna legitimacija.

Ob dejstvu, da vlagatelj ni zagovornik javnega interesa (drugi odstavek 6. člena ZPVPJN, v povezavi z drugo alinejo prvega odstavka 14. člena ZPVPJN), je treba obstoj aktivne legitimacije v danem primeru presoјati skladno s prvo alinejo prvega odstavka 14. člena ZPVPJN. Ta določa, da se aktivna legitimacija prizna vsaki osebi, ki ima ali je imela interes za dodelitev javnega naročila in ji je ali bi ji lahko z domnevno kršitvijo nastala škoda.

Iz citirane določbe izhajata dva bistvena elementa za priznanje aktivne legitimacije, in sicer: 1.) interes za dodelitev javnega naročila in 2.) možnost nastanka škode, ki bi vlagatelju utegnila nastati zaradi zatrjevane kršitve. Oba elementa morata biti izpolnjena kumulativno, zato mora vlagatelj za priznanje aktivne legitimacije izkazati tako interes za pridobitev naročila kot tudi to, da bi mu zaradi kršitev, ki jih navaja v zahtevku za revizijo, lahko nastala škoda.

Glede nastanka škode oziroma možnosti njenega nastanka kot drugega pogoja za priznanje aktivne legitimacije je Državna revizijska komisija že večkrat pojasnila (prim. npr. odločitve v zadevah št. 018-239/2017, 018-017/2018, 018-116/2020, 018-046/2022 in 018-079/2023), da vlagatelj z vložitvijo zahtevka za revizijo zavaruje svoj položaj, in sicer ko zatrjevane kršitve naročnika vplivajo na njegov položaj v smislu, da bi mu bilo zaradi njih onemogočeno ali bistveno oteženo sodelovanje v postopku oddaje javnega naročila in s tem onemogočena ali bistveno otežena možnost pridobitve naročila. Možnost nastanka škode mora tako biti povezana z zatrjevano kršitvijo in se v vsakem postopku ugotavlja posamično, ob upoštevanju danih okoliščin konkretnega primera (npr. predmeta naročila, vrste postopka, faze postopka, konkretnih očitkov, ki so predmet zahteve za pravno varstvo, ipd.). Zakon za priznanje aktivne legitimacije ne zahteva konkretiziranja škode, ampak zahteva le izkaz določene stopnje verjetnosti njenega nastanka. Da pa bi bila možnost nastanka škode verjetna, mora biti podana (vsaj hipotetična) vzročna zveza med zatrjevano naročnikovo kršitvijo pravil o javnem naročanju (zatrjevanim protipravnim ravnanjem) in zatrjevanim prikrajšanjem na strani vlagatelja, ki je nastalo (ali bi utegnilo nastati) zaradi naročnikove kršitve teh pravil (škodno posledico).

Če torej med zatrjevano kršitvijo in možnostjo nastanka škode ni mogoče vzpostaviti vzročne zveze, tudi ni mogoče govoriti o aktivni legitimaciji v smislu 14. člena ZPVPJN. In obratno, če je mogoče med zatrjevano kršitvijo in možnostjo nastanka škode vzpostaviti vzročno zvezo, je treba aktivno legitimacijo priznati.

Državna revizijska komisija na podlagi vpogleda na Portal javnih naročil uvodoma ugotavlja, da je naročnik z odločitvijo z dne 30. 3. 2026 predhodni odprti postopek oddaje javnega naročila za isti predmet (voden na Portalu javnih naročil pod št. JN010052/2025) zaključil tako, da javnega naročila ni oddal, ker je obe prejeti ponudbi ocenil kot nedopustni. Iz izreka navedene odločitve in njene obrazložitve namreč jasno izhaja, da je naročnik ponudbo enega od ponudnikov zavrnil kot nedopustno, ker ni bila skladna z njegovimi zahtevami in ker ta ponudnik ni izpolnjeval pogojev za sodelovanje, vlagateljevo ponudbo pa je zavrnil kot nedopustno zaradi preseganja zagotovljenih sredstev.

Na navedeni zaključek ne more vplivati okoliščina, na katero opozarja vlagatelj, tj. da se je naročnik v obrazložitvi odločitve o neoddaji javnega naročila v predhodnem postopku (med drugim) skliceval tudi na peti odstavek 90. člena ZJN-3 – ko je navedel, da ima naročnik skladno s to določbo, kadar postopek zaključi brez izbire najugodnejše ponudbe, pravico začeti nov postopek oddaje javnega naročila, o čemer mora obvestiti ponudnike. Takšno (splošno) sklicevanje na navedeno določbo namreč ne spremeni dejstva, da naročnik odločitve z dne 30. 3. 2026 ni sprejel na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3, ki ureja zavrnitev vseh ponudb iz razlogov na strani naročnika, temveč je javno naročilo zaključil zaradi ugotovljene

nedopustnosti obeh prejetih ponudb (upoštevajoč prvo alinejo tretjega odstavka 90. člena ZJN-3).

Glede na navedeno v obravnavani zadevi niti ne bi moglo priti do presoje vprašanja, ki ga izpostavlja vlagatelj, tj. ali so bile ob začetku novega (odprtega) postopka podane bistveno spremenjene okoliščine (zaradi katerih je naročnik zavrnil vse ponudbe), kot je to zahtevano v četrti (zadnji) povedi petega odstavka 90. člena ZJN-3 – saj ta določa ravnanja naročnika v primeru neoddaje javnega naročila zaradi razlogov na njegovi strani (upoštevajoč prvo poved istega člena), v konkretnem primeru pa je nedvoumno, da naročnik ni oddal javnega naročila v prehodnem postopku iz razloga, ker sta bili po njegovi oceni obe prejeti ponudbi nedopustni.

Glede na predhodno navedene procesne zakonske določbe je Državna revizijska komisija v nadaljevanju preverila, ali vlagatelj za vložitev zahtevka za revizijo izkazuje aktivno legitimacijo, skladno s 14. členom ZPVPJN.

V zvezi z nastankom škode vlagatelj zatrjuje, da mu ta nastaja zato, ker naročnik po zaključku predhodnega odprtega postopka ni izvedel konkurenčnega postopka s pogajanjem po točki b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3, ki ga je napovedal v tem predhodnem postopku in v katerega bi moral povabiti zgolj vlagatelja, temveč je začel nov odprti postopek. Po stališču vlagatelja mu je bila s tem odvzeta pravica do sodelovanja v manj konkurenčnem postopku, ki naj bi jo pridobil na podlagi druge točke izreka pravnomočne naročnikove odločitve o neoddaji javnega naročila v predhodnem postopku.

Kot je Državna revizijska komisija že večkrat pojasnila (prim. odločitve v zadevah št. 018-185/2015, 018-046/2017, 018-037/2019 in 018-066-2022), navedba naročnika v odločitvi o zaključku postopka, da bo izvedel določen postopek javnega naročanja oziroma da bo vanj povabil določene gospodarske subjekte, predstavlja zgolj napoved njegovega nadaljnjega ravnanja. Čeprav so bile nekatere izmed navedenih odločitev sprejete v času veljavnosti prejšnjega zakona o javnem naročanju (tj. odločitev v zadevi št. 018-185/2015, ne pa tudi v zadevi št. 018-046/2017, kot to nepravilno navaja vlagatelj) ali ob drugačnem dejanskem stanju (ko je takratni vlagatelj izpodbijal že odločitev naročnika, sprejeto v predhodnem postopku oddaje javnega naročila), navedeno ne vpliva na uporabljivost v njih zavzetega pravnega stališča. Slednje namreč ni bilo vezano na konkretne okoliščine posameznega primera, temveč na pravno naravo naročnikove napovedi o izvedbi prihodnjega postopka javnega naročanja, glede katere je Državna revizijska komisija zavzela splošno stališče, ki je relevantno tudi za obravnavani primer.

Državna revizijska komisija tako tudi v danem primeru poudarja, da takšna naročnikova napoved sama po sebi ne ustvarja pravnih učinkov, posameznim gospodarskim subjektom ne podeljuje nobenih pravic in naročnika ne zavezuje k izvedbi napovedanega postopka, saj naročnik – ne glede na svojo napoved – ni zavezan začeti oziroma izvesti konkurenčnega postopka s pogajanjem, prav tako pa naročnik, v primeru izvedbe konkurenčnega postopka s pogajanjem, ni zavezan k oddaji ponudb povabiti ponudnikov, ki jih je navedel v odločitvi neuspešno zaključenega postopka. Naročnik se še vedno lahko odloči, da zadevnega javnega naročila sploh ne odda (ker ga npr. ne potrebuje več), lahko se odloči, da ga odda po odprtem postopku, po konkurenčnem postopku s pogajanjem, v okviru katerega bo objavil obvestilo o javnem naročilu, po konkurenčnem postopku s pogajanjem, v okviru katerega ne bo objavil obvestila o javnem naročilu, ali po katerem koli drugem postopku, navedenem v 39. členu ZJN-3, če so zanj izpolnjeni zakonski pogoji. Tako ni nujno, da bo naročnik, če bo za predmetno javno naročilo začel nov postopek oddaje javnega naročila, uporabil ravno pravno podlago, na katero se je skliceval v predhodnem odprtem postopku oddaje javnega naročila, saj bo lahko, v primeru izpolnjenih zakonskih pogojev za

izvedbo drugega postopka, uporabil drugo pravno podlago (prim. odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-037/2019).

Ob tem gre poudariti še, da se pravnomočnost odločitve z dne 30. 3. 2026 nanaša (le) na naročnikovo odločitev o zavrnitvi obeh prejetih ponudb zaradi njune nedopustnosti in torej na naročnikovo odločitev o zaključku tedanjega postopka oddaje javnega naročila ter neposrednih pravnih posledic le-tega, ne pa tudi na napoved bodočega ravnanja naročnika glede eventualnega novega postopka oziroma na naročnikove navedbe o morebitnem nadaljnjem načinu oddaje istega javnega naročila – četudi so te navedene v izreku odločitve neuspešno zaključenega postopka.

Iz navedenega izhaja, da vlagatelj na podlagi druge točke izreka odločitve z dne 30. 3. 2026 – v kateri je naročnik navedel, da bo za oddajo predmetnega javnega naročila izvedel postopek po točki b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3 in k oddaji ponudbe v njem povabil (le) vlagatelja – ni pridobil pravice zahtevati, da naročnik v prihodnje izvede prav konkurenčni postopek s pogajanji brez objave, niti ni pridobil pravice zahtevati, da je vanj povabljen kot edini gospodarski subjekt.

Že iz tega razloga zato ni mogoče pritrditi njegovim navedbam, da mu je bila z izvedbo (novega) odprtega postopka odvzeta pravica, pridobljena s pravnomočno odločitvijo naročnika, niti da je naročnik s tem ravnal v nasprotju z devetim odstavkom 90. člena ZJN-3. Navedena določba namreč (zgolj) ureja trenutek nastopa pravnomočnosti odločitve o oddaji javnega naročila, saj določa, da *»odločitev o oddaji javnega naročila postane pravnomočna z dnem, ko zoper njo ni mogoče zahtevati pravnega varstva v predrevizijskem ali revizijskem postopku v skladu z zakonom, ki ureja pravno varstvo v postopkih javnega naročanja«*. Iz te določbe pa ne izhaja, da bi pravnomočnost zajemala tudi napovedi naročnikovega prihodnjega ravnanja ali da bi takšnim napovedim podeljevala (samostojne) pravne učinke.

Državna revizijska komisija je v zgoraj citiranih odločitvah pojasnila tudi, da bi se vprašanje zakonitosti izvedbe napovedanega postopka lahko odprlo šele tedaj, ko bi naročnik tak postopek dejansko začel izvajati, saj bi šele tedaj njegova odločitev lahko učinkovala navzven in bi bilo mogoče presojati, ali posameznemu gospodarskemu subjektu povzroča škodo, relevantno po prvi alineji prvega odstavka 14. člena ZPVPJN. V obravnavanem primeru pa do tega položaja ni prišlo. Naročnik se namreč za izvedbo konkurenčnega postopka s pogajanji ni odločil, temveč je začel nov odprti postopek oddaje javnega naročila.

Glede na navedeno v obravnavanem primeru tudi ne pride v poštev uporaba druge povedi drugega odstavka 14. člena ZPVPJN, na katero se sklicuje vlagatelj. Navedena določba ureja priznavanje interesa za dodelitev javnega naročila kandidatom oziroma ponudnikom v postopkih konkurenčnega dialoga, konkurenčnega postopka s pogajanji ali postopka s pogajanji brez predhodne objave, ki jih naročnik zaradi predhodno neuspešno izvedenega postopka *dejansko* izvaja. V takšnih primerih zakon interes za dodelitev javnega naročila priznava tudi kandidatu oziroma ponudniku, ki je v prejšnjem (neuspelem) postopku pravočasno oddal prijavo oziroma ponudbo, pa v nadaljnji postopek ni bil povabljen, čeprav bi v skladu z določbami ZJN-3 moral biti. V obravnavani situaciji pa ne gre za takšen primer, saj se naročnik po zaključku predhodnega postopka ni odločil za izvedbo konkurenčnega postopka s pogajanji brez objave (po točki b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3), temveč je začel nov odprti postopek oddaje javnega naročila (po 40. členu ZJN-3). Ker torej naročnik v konkretnem primeru ne izvaja postopka, na katerega se nanaša druga poved drugega odstavka 14. člena ZPVPJN, navedene določbe v danem primeru že po njeni vsebini ni mogoče uporabiti.

Ob tem gre pojasniti še, da tudi morebitna ugotovitev, da so bili v konkretnem primeru izpolnjeni pogoji za izvedbo konkurenčnega postopka s pogajanjem po točki b) prvega odstavka 44. člena ZJN-3, sama po sebi ne bi mogla priversti do zaključka, da bi bil naročnik tak postopek tudi dolžan izvesti. Iz prvega odstavka 39. člena ZJN-3 namreč izhaja, da lahko naročnik za oddajo javnega naročila uporabi enega izmed postopkov, ki so določeni v tej določbi (in podrobneje urejeni v členih od 40 do 47), če so za njihovo uporabo izpolnjeni zakonski pogoji. Dikcija navedene določbe (*»lahko«*) naročniku tako daje možnost izbire med zakonsko dopustnimi postopki, ne nalaga pa mu obveznosti, da v posameznem primeru uporabi točno določen postopek. Takšno stališče je Državna revizijska komisija zavzela tudi v odločitvah v zadevah št. 018-039/2022 in 018-046/2022 (na kateri se sklicuje naročnik), iz katerih izhaja, da naročnik tudi v primeru obstoja zakonskih pogojev za uporabo manj konkurenčnega postopka tega, skladno z ZJN-3, ni dolžan uporabiti. V teh odločitvah je še pojasnjeno, da ponudnik posledično od naročnika ne more zahtevati, da javno naročilo odda po točno določenem postopku, prav tako pa Državna revizijska komisija v postopku pravnega varstva naročniku ne more naložiti, katerega izmed zakonsko dopustnih postopkov mora uporabiti.

Vlagatelj sicer zatrjuje, da citirani odločitvi Državne revizijske komisije nista primerljivi z obravnavano zadevo, ker naj naročnik v takrat obravnavanih primerih v pravnomočnem izreku odločitve o zaključku predhodnega postopka ne bi napovedal izvedbe konkurenčnega postopka s pogajanjem brez objave oziroma manj konkurenčnega postopka.

Državna revizijska komisija navedenemu stališču vlagatelja ne more pritrditi, saj je ravno v zvezi z vprašanjem pravne narave takšne napovedi v izpostavljenih odločitvah ponovila že večkrat izraženo stališče, da navedba naročnika o izvedbi prihodnjega postopka predstavlja zgolj napoved njegovega nadaljnjega ravnanja, ki ne ustvarja pravnih učinkov, posameznim gospodarskim subjektom ne podeljuje nobenih pravic in naročnika ne zavezuje k izvedbi napovedanega postopka. Zato tudi okoliščina, da je naročnik v obravnavanem primeru napoved izvedbe konkurenčnega postopka s pogajanjem vključil v izrek odločitve o zaključku predhodnega postopka, tega ne spreminja. Pravnomočnost navedene odločitve se, kot že navedeno, razteza zgolj na naročnikovo odločitev o (ne)oddaji javnega naročila v konkretnem (tj. predhodnem) postopku, ne pa tudi na napoved morebitnega prihodnjega ravnanja naročnika, ki sama po sebi nima zavezujočih pravnih učinkov niti naročnika ne zavezuje k izvedbi napovedanega postopka. Ker naročnik tega postopka sploh ni začel izvajati, temveč se je odločil za izvedbo odprtega postopka, pa vlagatelj ne more uveljavljati, da mu je nastala škoda zato, ker ni bil povabljen v postopek, ki niti ni bil začel.

Glede na to, da vlagatelj ne zatrjuje, da mu je bilo sodelovanje v (novem) odprtem postopku onemogočeno ali bistveno oteženo oziroma celo sam navaja, da *»škoda vlagatelja ne izvira iz absolutne nezmožnosti sodelovanja pri naročniku, temveč iz nezakonitega odvzema pravice do sodelovanja v točno določenem, manj konkurenčnem postopku«* (str. 4 opredelitve do navedb naročnika), Državna revizijska komisija opozarja še na stališče, ki ga je prav tako zavzela v citiranih odločitvah (v zadevah št. 018-039/2022 in 018-046/2022), tj. da ponudniku ni mogoče priznati aktivne legitimacije zgolj zaradi njegovega interesa, da bi naročnik izvedel postopek brez objave oziroma drug manj konkurenčen postopek, v katerem bi sodeloval zgolj omejen krog gospodarskih subjektov. Kakor pravilno izpostavlja naročnik, je Državna revizijska komisija v navedenih odločitvah še pojasnila, da je sicer razumljivo, da je interes posameznega gospodarskega subjekta sodelovati v postopku z omejeno konkurenco, vendar takšnemu interesu pravno varstvo po ZPVPJN ni namenjeno. Cilj pravic javnega naročanja je namreč zagotavljanje čim širše konkurence med gospodarskimi subjekti, kar ni le v javnem interesu, temveč tudi v interesu naročnika, saj mu omogoča pridobitev več konkurenčnih ponudb in s tem gospodarnjšo porabo javnih sredstev.

Upošteva je navedeno v obravnavanem primeru tudi ni mogoče govoriti o kršitvi temeljnih načel javnega naročanja ter načel pravne varnosti in zaupanja v pravo, kot to zatrjuje vlagatelj. Zatrjevana škoda vlagatelja namreč temelji izključno na izgubi domnevne prednosti sodelovanja v postopku z omejeno konkurenco, ne pa na onemogočeni ali bistveno oteženi možnosti pridobitve konkretnega javnega naročila. Takšna škoda pa ne predstavlja možnosti nastanka škode, ki jo kot predpostavko za priznanje aktivne legitimacije zahteva prva alineja prvega odstavka 14. člena ZPVPJN.

V posledici vsega navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da v danem primeru vlagatelju ni onemogočeno ali bistveno oteženo sodelovanje v odprtem postopku oddaje javnega naročila (in s tem onemogočena ali bistveno otežena možnost pridobitve naročila), saj lahko v njem sodeluje pod enakimi pogoji kot ostali zainteresirani gospodarski subjekti.

Glede na to, da s strani vlagatelja zatrjevana škoda ne predstavlja škode v smislu prve alineje prvega odstavka 14. člena ZPVPJN, Državna revizijska komisija zaključuje, da v danem primeru vlagatelj ne izkazuje aktivne legitimacije za vložitev zahtevka za revizijo.

Upošteva joč navedeno je Državna revizijska komisija vlagateljev zahtevkov za revizijo na podlagi tretjega odstavka 31. člena ZPVPJN zavrgla.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj uveljavlja tudi povračilo stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva.

Ker vlagatelj z zahtevkom za revizijo ni uspel, povrnitev stroškov pa je odvisna od utemeljenosti zahtevka za revizijo, je Državna revizijska komisija v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povračilo stroškov zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev upravni spor ni dovoljen.

Predsednik senata:
Igor Luzar, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročniku,
- vlagatelju – po pooblaščenju,
- ministrstvu, pristojnemu za javna naročila.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.